

— jakž tomu v souzeném případě — neměli důvodu. O jeho zažalovaných položkách útratových nebylo prý rozvrhovým usnesením, kterým byl o další útraty zkrácen, rozhodnuto, poněvadž prý s těmito svými nároky útratovými nebyl ani ve výroku rozvrhového usnesení odkázán ani v důvodech jeho se neděje o nich zmínka. Odvolací soud však správně se řídil právním názorem v řečeném rozhodnutí vysloveným, od něhož není důvodu se uchýliti, a správně usoudil, že v souzeném případě není důvodu pro žalobu z obohacení proto, že žalobce svou celou pohledávku na jistinu a na příslušenství k rozvrhovému roku přihlásil, o kteréžto přihlášené pohledávce bylo v rozvrhovém usnesení na základě provedeného rozvrhového roku rozhodnuto, takže rozhodnutí to, nabyvší právní moci, tvoří mezi stranami hmotněprávní výrok, kterým bylo o nárocích uplatňovaných v řízení rozvrhovém pravoplatně rozhodnuto. Poukazuje-li dovolatel k odůvodnění svého dovolání a k opodstatnění svého žalobního nároku z obohacení na sběhnuvší se omyl exekučního soudce, který podle tvrzení spočíval v tom, že soudce přehlédl, že žalobce jest vymáhajícím věřitelem a že tudíž podle § 216 poslední odstavec ex. ř. mají všechny útraty stejné pořadí s jistinou, a na omyl svého právního zástupce, který prý nedopatřením přehlédl, že nebyly přiznány všechny útraty vedené exekuce, přehlíží, že tomuto omylu mohl čeliti rekusem proti rozvrhovému usnesení.

Čís. 12793.

Proti srovnalým usnesením nižších soudů, jimiž bylo rozhodnuto o návrhu, by bylo opraveno usnesení rozvrhující nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, jest dovolací rekurs nepřipustný.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, R I 650/33.)

Soud první stolice zamítl návrh, by bylo opraveno jeho usnesení, jímž rozvrhl nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Stěžovatel napadá souhlasná usnesení nižších soudů. Podle § 239 poslední věty ex. ř. jest přípustna další stížnost proti rozhodnutí o rekusech proti rozvrhovému usnesení i tehdy, když rekursní soud usnesení prvního soudu potvrdil. Tomu jest však rozuměti tak, že mimořádný dovolací rekurs jest přípustný jen v otázkách, jež se týkají §§ 209—235 ex. ř. a jež jsou řešeny v rozvrhovém usnesení (rozh. 6697). Účelem tohoto vyjimečného ustanovení bylo, by otázky ty byly řešeny pro celý stát způsobem jednotným. V tomto případě nejde však o dovolací rekurs proti rozvrhovému usnesení, nýbrž o dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž byl zamítnut návrh na opravu rozvrhového usnesení, žádanou podle § 419 c. ř. s. a § 78 ex. ř. Nejde

tedy o řešení některé z otázek uvedených v §§ 209—235 ex. ř., nýbrž o otázku, zda oprava rozvrhového usnesení jest přípustná, čili nic. Otázka ta nespadá tedy pod ustanovení § 239 poslední odstavec ex. ř. a proto bylo mimořádný dovolací rekurs odmítnouti jako nepřipustný podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 12794.

Totožnost skutkového důvodu ve smyslu § 11 čís. 1 c. ř. s. není vyloučena tím, že každý ze žalovaných rozesílal reversy, jež vedly k žalobě na ochranu proti nekalé soutěži, odděleně, dohodli-li se žalovaní na jich vydávání, dali je společně vytisknouti a v nich se společně uvedli a pak je každý ze svého působíště samostatně rozesílali.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, R I 683/33.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě civilním v Praze, domáhala se žalující firma na W-ovi, bydlícím v Praze, a na firmě Sch. v Podmoklech, by bylo uznáno právem, že žalovaní jsou povinni zdržeti se rozšiřování nabídek, v nichž nabízí zákazníkům pro případ, že budou krýti celkovou potřebu pouzder pro kapesní svítilny všech druhů, jakož i ručních svítilen, svítilen na kola atd., jen odběrem u žalovaných firem, důvěrnický rabat, a zdržeti se přidržovati zákazníky k podpisům nabídek tím, že jinak jim nebudou dodávati zboží, které speciálně žalované strany vyrábějí a odstraniti takto získané přijaté nabídky. Žalovaná firma Sch. vznesla námitku místní nepřislusnosti, jíž soud první stolice vyhověl a žalobu ohledně této žalované odmítl, maje za to, že tato žalovaná není společníkem v rozepři po rozumu § 11 čís. 1 c. ř. s., ježto pozastavený revers, jenž byl odesílán zákazníkům žalovaných k podpisu, nebyl oběma žalovanými odesílán společně, nýbrž každým zvlášť. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislusnosti. Důvody: Jest ovšem pravda, že nekalá soutěž v žalobě tvrzená mohla býti spáchána teprve rozesíláním pozastaveného reversu, avšak podle názoru rekursního soudu není totožnost skutkového důvodu ve smyslu § 11 čís. 1 c. ř. s. vyloučena tím, že každá ze žalovaných stran rozesílala reversy odděleně, neboť, dohodly-li se na jich vydávání, daly-li je společně vytisknouti a v nich se společně uvedly a pak je každá ze svého působíště samostatně rozesílala, páchaly obě přece jen právně i skutkově týž čin o mohou proto býti po rozumu § 22 zák. proti nek. soutěži, § 11 čís. 1 c. ř. s. a § 93 j. n. u téhož soudu společně žalovány, jak to procesní ekonomie a koncentrační tendence zákona proti nekalé soutěži vyžadují.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně dovodil, že podle povahy věci jde tu skutečně již také podle vyličení žaloby o jednotnost a skutkovou spojitost